

ТЕ БЛАГОДѢАНІА, ЩО ТО НИІ НИКОГДА НЕ МОЖЕМЪ ДОСТОЙНО ПОЧТЕНІЕ ДА МЪ ВЪЗДАДЕМЪ. “ ЧТО ВОЗДАМЪ ГОСПОДЕБИ ѿ ВСѢХЪ, ІЖЕ ВОЗДАДЕ МН. ” (Уал: рѣі. 3.)

§ ПІ.

Б О Г О П О Ч Т Е Н І Е Т О С А ДѢАІ Н А
ВѢ Т Р Е Ш Н О І Ї В НѢ Ш Н О.

Богочтѣніе то є вѣтременно і внѣшно (А.) вѣтременно то (Б.) состоіт в любовь та і в страхъ атз кз Бѣгу, в прославленіе то на Негово то іма, в благодареніе то за Неговыте взнамъ благодареніа, в признаніе то на наша та немощь і вѣдность, і в призываніе то на Божественна та негова помощь. И внѣшно то іска (Г.) поклоненіе, чтеніе на молитвы те, въздыханіе і сказы во ісповѣданіе то на наши те грѣхове, бесѣдіе і свѣтлость на лицѣ то (когда мѣ вхеносамы наши те благодареніа), часто хожденіе в Божественны те храмове, і подѣнаа.

(А) “Истинно то Богочтѣніе є єдно токмо вѣтременно то, понѣже внѣшно то безъ вѣтременно то, не само не є Богочтѣніе, но єще і Богомерзко лицемѣрство. И когда вѣтременно то Богочтѣніе са показва сз внѣшны знакове называваса внѣшно. Вѣтременно то може да бжде безъ внѣшно то: обаче внѣшно то никакъ не може безъ вѣтременно то. Не трѣбва обаче да смь доводни само на вѣтременно то, і да не са грѣжимъ за внѣшно то: понѣже не є възмѣжно вѣтременно та теплота дѣхѣвна, да бы са не показала сз внѣ-